

2011. május 22. vasárnap
 Márk evangéliuma 7,31–37

Id. Fazakas Sándor

A süketnéma meggyógyítása

7,31 Jézus ismét elhagyta Tírusz határát, és Szidónon át a Galileai-tenger mellé ment a Tízváros határain keresztül. 7,32 Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét. 7,33 Jézus félrevonta őt egymagában a sokaságból, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; 7,34 azután az égre tekintve fohászzkodott, és így szólt hozzá: "Effata, azaz: nyílj meg!" 7,35 És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt. 7,36 Jézus meghagyta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el; de minél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték, és 7,37 szerfölött álméltkodtak, és ezt mondták: "Mindent helyesen cselekedett: a süketeket is hallóvá teszi, a némákat is beszélővé."

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

31–35. vers

A Tízváros (*Dekapolis*) városszövetség volt a Jordán keleti partvidékén, melyet főleg görögök és szírek laktak. Egy egész sor erődítményt foglalt magába, Kelet ismételten lázadó sivataglakói ellen. Ez a privilégiumokkal felruházott terület nem a Heródesek, hanem a Szíriában székelő római helytartó alatt

állt. A zsidók ezen a területen kisebbségben éltek, és az alsóbb társadalmi réteghez tartoztak. Itt visznek Jézushoz egy nehezen szóló, süket embert. A *kófos* és az *alalos* némát jelent, a *mogilalos* nehezen beszélő, dadogó embert. Jézus föltekint az égre és fohászzkodik (*stenadzo*). Jelentésében benne van a sóhajtani ige is. Pál apostol a keresztyén ember belső vívódását jelöli ezzel az igével, miként a Róm 8,23-ban és a 2Kor 5,2,4-ben. Jézus így szól hozzá: „Effata, azaz: nyilatkozzál meg”. Valószínűleg arám eredetű szó. *Dianoichthéti* (imp.) azt jelenti, hogy nyíl meg! A *dianoigó* = megnyitni, az *onoigó* = kinyitni. Itt nem a külső fület (*ous*) vagy a fülcimpát kell értenünk (33.v.) hanem a hallást (*okoé-t*), mely többes számban a hallás funkcióját, a hallásképeséget jelzi, azaz a hallást.

36–37. vers

Jézus megparancsolja (*diastelló*), azaz utasítást ad a csoda titokban tartására. A *diastellesthai* igét a LXX kizárólag Istennek, Márk evangélista már Jézus számára is fenntartja, 5,43; 7,36; 8,15; 9,6. A fordításban erre a kicsengésre kell figyelni. Isteni tekintéllyel elhangzó utasításról van szó, és olyan, Istennél még rejtett okból, mely az ember számára nem minden további nélkül érthető. A hallgatási parancs *epitiman*-nal is kifejezhető, 3,12; 8,30.33, amely azonban nem kizárólagosan Jézusnak van fenntartva, 8,32; 10,13. 48. Más összefüggésben Jézus parancsa *epitassesthai*, 1,27; 6,39; 9,25, Heródes esetében is 6,27, vagy *parangellesthai*, 6, 8; 8, 6 formában jelentkezik. És szerfelett álméltkodnak (*ekpléssó*), azaz elbámultak, mint a magukon kívül lettek volna.

Prédikációvázlat

Ami itt történik, ősi vigasztalási ígéret beteljesülése (Ézs 35,5–6), és hatalmas záró akkordban magasztaltatik az Üdvözítő cselekedete: „A vakok látnak...és a siketek hallanak...” Mt 11, 5.

1. Az idő mindent begyógyít?

Ezt csak a közmondás állítja. Valóban jót tesz, ha időben egyre távolabb kerülsz a megrázó eseményektől, a bosszúság, a csalódás pillanataitól. De életed, félelmed, magára maradottságod, bűneid, bosszúságod, szenvedésed, és majd haláloed ütötte sebek nem azért gyógyulnak be, mert telnek az évek. Az orvos sem mondja, ha eltörnéd a kezed, hogy majd az idő begyógyítja. Nem, a lelkiismeretes orvos helyre igazítja a törött csontokat, begipszeli, és várnod kell, mert időbe telik, míg azok összeformnak. De nem az idő gyógyít, viszont eljön a gyógyulás ideje is. Isten üzeni neked: „Én vagyok az Úr, a te gyógyítód”, 2Móz 15,26. És Isten elküldte az Ő Szent Fiát, hogy életed sebeit bekötözze és meggyógyítsa. Voltál már Jézusnál testi-lelki sebeiddal, sérüléseiddel? Ő téged is meg akar gyógyítani. Nem az idő gyógyít, hanem Jézus gyógyít időben.

2. Nyílj meg!

Az egész Szentírásban csak itt fordul elő, hogy valaki nehezen szól. A beszédhibás hiába törekszik arra, hogy tökéletesen megértesse magát, ugyanakkor oly annyira magára vonja mások figyelmét, mint a teljesen néma lenne. Károli *nehezen szóló siket*-nek fordítja, Luther némának és süketnek. Ennek az embernek nem csak felebarátai, hozzátartozói, de hite szerint Isten felé is bezárultak az ajtó, füle és szája. „Hangtompító fal” veszi körül. E fal mögött nem az a legrosszabb, hogy semmit sem hal, hanem, hogy csak önmagát hallja. Ez teszi az embert igazán ronccsá. Semmit sem hall, és őt sem érti senki. Mi pedig saját akaratunkból hangtompító falakat húzunk magunk körül, hogy senkit se kelljen halljunk. Olykor én is elégségesnek tartom, ha csak önmagamra és önmagamról, nem pedig Istenről és Istentől kell hallanom. Nem csak önmagamban vagyok bezárt, de ugyanakkor mások számára is kirekesztett, kizárt ember maradok. Jézus éppen az ilyen emberekkel teremt kontaktust. Kézen fog, maga elé állít, egyes szám második személyként *te* leszek, és közli velem: meggyógyítalak. Nehezen beszélő, süket ember vagyok, de ha Jézus meggyógyít, az egész emberem megnyílik és zártságom helyébe egy testi-lelki nyitottság lép, nyitottság Isten és ember számára. Jézus a süket-néma tekintetétől követve imádkozik, s eközben úgy ismerteti meg magát, mint aki istenségéből, Istennel és Istenért cselekszik. A te sorsodat is imában viszi a mindenható Isten elé. A te gyógyulásod is Jézus teremtő szavát követi. Mintha maga a teremtő Isten szólna a teremtés hajnalán: Effata, azaz nyílj meg, nyílj ki!

Nem az ördögnek, a démonnak mondja ezt Jézus, hanem a betegnek, neked és nekem. Nyoma sincs exorcizmusnak! Istennek kinyitó és megnyitó hatalma van. Ő nyitja meg a te szívedet, a te szemedet, a te füledet, a te méhedet, börtönöd ajtaját, kaput a hitre jutásod előtt, ajtót a missziód és az imádságod előtt. Ő nyitja meg az eget, és egykor a sírokat a temetőkből. Látnod kell, miként a süket-némának, hogy a gyógyulás *felülről* jön, és ezt *onnan kell kérned*. Ezért tekint Jézus az égre. Így állítja helyre Jézus a te istenképűségedet is, mert ez az igazi, normális állapot és jótétemény a te számodra és szeretteid számára is. Ő nem csak a lelket, a testet is gyógyítja, az egész embert. Jézus látja a te egész nyomorúságodat, és azt Isten trónusa elé viszi azt.

3. „Álmélkodással csodáljuk véghetetlen szerelmed”

Jézus utasítja övéit. Nem azt kell elhallgatniuk, amit ő mondott, sem a gyógyítás tényét, hanem személyének titkát, azt, hogy ő Isten felkentje. Ez még titok, ennek még rejtve kell maradnia. Ennek oka 1,34. 44; 3,11k; 5,43. de a hallgatás megszegőit Márk sem ítéli el, hiszen Jézus rejtett dicsőségének lényegéhez tartozik, hogy annak nyilvánvalóvá kell lennie. A felfoghatatlanul dicsőségest ezen a földön semmi el nem takarhatja, azaz dicsőségének ragyogását, feltűnését. A sokaság a krisztológiát még nem, de a lényegét már megértette. S miközben a Dekapolisban felcsillan az üdvösség öröme, Izrael fölött még mindig sötétség honol. Mit kell megtanulnod? Hogy missziós munkád közben ne csak a nyitott, de a látszólag bezárt szívűeknek is vinned kell az evangéliumot. A Messiás titka ma sem vegyülhet el a hangos szenzációk kavalkádjában. De itt ennek az ellenkezője következik be. A tömeg álmélkodása, csodálkozása, a megélt és átélt esemény örömteljes, ujjongó továbbadásban, elbeszélésben jut kifejezésre. Tanulj a sokaságtól, és mond Péterrel és Jánossal együtt: „Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk”.